

Гордість і упередженість (скорочено)

Джейн Остін

Гордість і упередженість

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Подружжя Беннетів мало 5 доньок, яких звали Джейн, Елізабет, Мері, Кетрін і Лідія. Мати дівчат мріяла віддати їх заміж, тому коли Недерфілд-Парк винайняв багатий молодий чоловік на прізвище Бінглі, вона попросила містера Беннета здійснити до нього візит. Містер Беннет пожартував, що надішле містеру Бінглі записку, в якій висловить згоду на одруження з однією з дівчат, а за свою улюбленицю Елізабет навіть замовить декілька добрих слів. Місіс Беннет вважала, що вродою Елізабет далеко до Джейн, а веселою вдачею – до Лідії. Батько ж говорив, що всі його дочки дурноверхі та неосвічені, а Елізабет трохи кмітливіша.

Якось містер Беннет повідомив, що таки познайомився з містером Бінглі. Дружина і доньки прийшли у захват. Мати висловила припущення, що містер Бінглі потанцює з Лідією на балу, який мав відбутися через два тижні. Лідія заявила, що не боїться, бо хоч наймолодша, але ж і найвища на зріст. Відтоді мати з дочками думали про те, наскільки швидко містер Бінглі зробить візит у відповідь, і коли його можна буде запросити на обід.

Від сусідів – сера Вільяма Лукаса і його дружини, місіс Беннет дізналася, що містер Бінглі зовсім молодий, напрочуд вродливий і дуже приязний. Через кілька днів містер Бінглі зробив візит містеру Беннету, але дівчата змогли побачити гостя лише з вікна другого поверху. Невдовзі по тому містера Бінглі було запрошено на обід, але він не зміг прийти, бо поїхав у Лондон. Пані Лукас припускала, що Бінглі поїхав до Лондона, щоб назбирати товариство для запланованого балу. Невдовзі Бінглі привіз з Лондона двох своїх сестер – старшу Луїзу і молодшу Керолайн, чоловіка старшої з них містера Герста і ще одного молодика.

На балу містер Бінглі виглядав шляхетно, мав приємну зовнішність та невимушені, природні манери. Сестри його були жінками елегантними і модно вдягненими. Його зять, містер Герст, виглядав як джентльмен. Приятель містера Бінглі, містер Дарсі, прикував увагу всіх своєю елегантною, високою статурою, гарними рисами обличчя і шляхетною зовнішністю, а ще – чуткою про свої десять тисяч фунтів на рік. Та за вечір виявилося, що він вважає себе вищим за оточуюче товариство, адже повадився надто гордо. На балу він потанцював лише двічі – один раз із місіс Герст, а другий – із міс Бінглі, не дозволив рекомендувати себе іншим дамам і решту вечора провів, походжаючи кімнатою і час від часу розмовляючи з кимсь із своєї компанії.

Через брак чоловіків Елізабет Беннет пропустила на балу два танці. Містер Дарсі

стояв недалеко від неї, і вона почула, як він говорив містеру Бінглі, що не танцює, бо не бачить для цього ніякої можливості: сестри Бінглі зайняті, танцювати ж із будь-якою іншою з жінок було б для нього справжньою карою. Також Дарсі говорив, що єдина справді гарна жінка в цій кімнаті – Джейн Беннет, але вона танцює з містером Бінглі. Друг запропонував Дарсі танцювати з Елізабет. Дівчина почула, як Дарсі сказав, що вона нічогенька, але недостатньо гарна, щоби привабити його.

Для родини Беннетів загалом бал пройшов приємно. Місіс Беннет вважала, що її найстарша дочка Джейн дуже сподобалася всій недерфілдській компанії. Мері чула, як у розмові з міс Бінглі хтось відізвався про неї як про найосвіченішу дівчину в окрузі; Кетрін та Лідії теж поталанило: їх постійно запрошували танцювати. Коли Беннети повернулися до Лонгберна, села, в якому вони жили, місіс Беннет розповідає всі подробиці чоловіку, бо він на балу не був.

Після балу Джейн зізналася Елізабет, що Бінглі сподобався їй, бо він розважливий, доброзичливий, жвавий. Елізабет додала, що ще й вродливий, як і сама Джейн. Та Елізабет не подобалася сестри містера Бінглі. Вона помітила, що вони здатні видаватися приємними тоді, коли це було їм потрібно, однак залишалися пихатими й марнославащими.

Містер Бінглі був багатим, у Недерфілді він міг провести усе життя, хоч його сестри хотіли, щоб він купив власний маєток. Та міс Бінглі була зовсім не проти відігравати роль хазяйки у Недерфілді; це стосувалось і місіс Герст, яка вийшла заміж за чоловіка скоріше шляхетного, ніж багатого. Містера Бінглі і містера Дарсі поєднувала міцна дружба, хоч в їхніх характерах були відмінності. Містер Дарсі вподобав Бінглі за невимушеність, відкритість і піддатливість його вдачі. Сам містер Дарсі був дуже розумним, але й зверхнім, стриманим, прискіпливо-примхливим, а його манери були не надто привітними.

На меритонському балу Бінглі зустрів дуже приємних людей. Що ж до міс Беннет, то він і не уявляв собі, що жінка може бути такою божественно вродливою. Дарсі ж, навпаки, побачив зібрання людей не надто красивих, не по моді вдягнених. Він вважав Джейн гарненькою, але йому здалося, що вона надто багато всміхалася. Місіс Герст і міс Бінглі вважали Джейн просто гарненьким дівчам.

Неподалік од Беннетів мешкала сім'я Лукас. Ці сім'ї підтримували особливо дружні стосунки. Раніше сер Вільям Лукас займався торгівлею в Меритоні, де він і заробив чималенький статок і отримав дворянське звання. Згодом він покинув бізнес і придбав власне помешкання за милю від Меритона. Сер Лукас був сумирним, доброзичливим, поштивим. Його жінка була дуже приязною і доброю сусідкою для місіс Беннет. Найстаршу дочку Лукасів звали Шарлотта. Вона була розумною і розважливою дівчиною років двадцяти семи. Для Елізабет вона була близькою подругою. Після балу Лукаси і Беннети обговорювали цю подію. Всі погодилися, що містеру Бінглі сподобалася Джейн. Про містера Дарсі дівчата були не найкращої думки, хоч міс Лукас вважала, що його багатство дозволяє йому бути таким гордим і мати про себе високу думку.

Місіс Герст та міс Бінглі вподобали Джейн, хоч мати дівчини видалася їм нестерпною, а молодші сестри не вартими того, щоб про них говорити. Тож сестри Бінглі хотіли поближче познайомитися лише з двома старшими сестрами Беннет – Джейн та Елізабет. Остання усе ще вбачала зверхність у ставленні сестер Бінглі до всіх, тому недолюблювала їх. Елізабет усвідомлювала, що між Джейн і містером Бінглі може виникнути кохання. Джейн вміло приховувала від усіх свої почуття. Шарлотта Лукас вважала, що Джейн не слід приховувати симпатію, адже Бінглі може просто не зрозуміти, що він їй подобається.

Тим часом сама Елізабет не підозрювала, що поволі ставала об'єктом уваги з боку містера Дарсі. Першого разу він через силу визнав, що вона нічогенька; коли вони зустрілися вдруге, він сповістив своїм друзям, що обличчя її не має жодної приємної риси. Та саме тоді йому сподобалися її прекрасні темні очі. Згодом він визнав, що Елізабет має струнку та гарну фігуру. Так у нього з'явилося бажання побільше про неї довідатись.

Якось у сера Вільяма Лукаса, де зібралося численне товариство, Елізабет помітила, що містер Дарсі уважно прислухається до її розмов з іншими. Коли трохи згодом містер Дарсі наблизився до неї та полковника Форстера, Еліза обернулася до нього і запитала, чи переконливо вона висловлювалася, коли просила полковника влаштувати бал у Меритоні. Того вечора Елізабет грала на роялі і співала. Згодом її змінила сестра Мері, яка з усіх сестер була єдиною, котра не відзначалася вродою, але наполегливо здобувала знання й навички і любила їх демонструвати. Під її веселі мелодії почалися танці, і Вільям Лукас запропонував містеру Дарсі потанцювати з Елізабет. Містер Дарсі попросив дозволу мати честь повести її до танцю, але марно. Небажання Елізабет зовсім не образило містера Дарсі, бо він із приємністю думав про неї. У ту мить до нього звернулася міс Бінглі. Вона сказала, що всі ці люди нікчемні і надіялася, що містер Дарсі підтримає її. Але він зізнався, що думає про Елізабет та її очі. Міс Бінглі одразу почала жартувати, що Дарсі матиме просто чарівливу тещу.

Містер Беннет мав дві тисячі фунтів доходу на рік, а за відсутності спадкоємця по чоловічій лінії, на превеликий жаль для його дочок, гроші мав успадкувати один з його родичів-чоловіків. Батько місіс Беннет був адвокатом у Меритоні і залишив їй у спадок чотири тисячі фунтів. Вона мала сестру, місіс Філіпс, і брата, що мешкав у Лондоні і був торговцем. Філіпси жили у Меритоні, за милю, і сестри Беннет часто провідували тітку. Особливо часто такі походи здійснювали двоє наймолодших у родині дівчат – Кетрін та Лідія. Якось дівчата дізналися, що неподалік зупинився на постій полк міліційної армії, який прибув на всю зиму; штаб його був у Меритоні. Сестри Беннет почали цікавитись офіцерами і невдовзі познайомилися з ними. Містер Беннет вважав своїх дочок нетямущими, а двох наймолодших дівчат – дурепами. Місіс Беннет була не проти, якби якийсь полковник з доходом п'ять-шість тисяч фунтів на рік попросив руки її дочки.

Якось зранку Джейн отримала запрошення з Недерфілда на обід, бо сестрам Бінглі було сумно, адже чоловіки збиралися на обід до офіцерів. Джейн хотіла поїхати каретою, бо до Недерфілда було три милі, але місіс Беннет відправила її верхи на коні,

радісно віщуючи погану погоду. Її сподівання справдилися: не встигла Джейн від'їхати далеко, як почався сильний дощ. Мати раділа, бо Джейн не могла повернутися і залишилася ночувати у Недерфілді.

Наступного ранку слуга із Недерфілда приніс для Елізабет записку, в котрій Джейн повідомляла, що захворіла, бо вчора промокла. Містер Беннет докоряв дружині, а Елізабет, не на жарт збентежившись, вирішила провідати сестру. Вона пішки вирушила до Джейн, а сестри Кетрін і Лідія вирішили провести її до Меритона. У Меритоні двоє наймолодших дівчат попрямували до помешкання дружини одного з офіцерів, бо Лідія хотіла побачитися з капітаном Картером, а Елізабет пішла далі сама.

Місіс Герст та міс Бінглі були здивовані, коли побачили Елізабет, яка прибула пішки. Дівчина забруднилася у полі і мала не найкращий вигляд. Джейн була дуже рада приходу сестри, і Елізабет ні на мить не полишала її. Сестри Бінглі запропонувала Елізабет залишитися на певний час в Недерфілді, щоб доглядати Джейн.

Містер Бінглі дуже турбувався станом здоров'я Джейн, та сестри Бінглі проявляли байдужість, вся їхня увага була звернена лише на містера Дарсі. Містер Герст виявився млявим чоловічком, котрий жив для того, щоб пити, їсти і грати у карти. Поки Елізабет доглядала сестру, Луїза і Керолайн пліткували про неї.

Якось Елізабет спустилась до вітальні, поки сестра спала. Товариство грало в карти, а Елізабет вирішила почитати. Містер Бінглі міг запропонувати небагато книжок, бо не любив їх, зате всі знали, що в містера Дарсі у його маєтку Пемберлі є прекрасна бібліотека. Коли зайшла мова про дійсно розвинених і освічених дівчат, містер Дарсі сказав, що крім усіх вмінь і навичок, найсуттєвішим є розвиток власного розуму через прочитання великої кількості книжок.

Наступного ранку Елізабет надіслала до Лонгберна записку з побажанням, щоб приїхала мати. Невдовзі місіс Беннет, супроводжувана двома наймолодшими дочками, прибула до Недерфілда. Вона не хотіла, щоб Джейн швидко одужала, бо дівчину відправили б додому. Мати трохи посиділа з дочкою, а потім пішла снідати, бо її запросила міс Бінглі. За сніданком місіс Беннет розхвалювала Джейн, дякувала містеру Бінглі за допомогу і гостинність, висловлювала надію, що він не швидко покине Недерфілд. Коли жінка з двома молодшими дочками збиралася від'їжджати, Лідія нагадала містеру Бінглі, що він обіцяв влаштувати бал. Містер Бінглі пообіцяв їй, що коли Джейн одужає, сестри самі виберуть дату балу.

Елізабет проводила вечори у товаристві містера Бінглі, містера Дарсі, сестер Бінглі і містера Герста. Якось у вітальні містер Дарсі писав листа своїй молодшій сестрі, міс Бінглі сиділа поруч, містер Герст і містер Бінглі грали в пікет, а місіс Герст – дивилася за грою. Елізабет зайнялася шитвом. Міс Бінглі безперервно хвалила почерк містера Дарсі, акуратність рядків, обсяг листа. Містер Дарсі виявляв цілковиту байдужість. Завершивши листа, містер Дарсі звернувся до міс Бінглі та Елізабет, аби вони потішили його музикою. Міс Бінглі всілася за інструмент сама. Доки місіс Герст співала дуєтом разом зі своєю сестрою, Елізабет бачила, що містер Дарсі частенько на неї поглядав. А коли міс Бінглі заграла жваву мелодію, містер Дарсі запропонував Елізабет

потанцювати. Вона посміхнулася, але нічого не сказала у відповідь. Ніяка жінка ніколи не зачаровувала Дарсі так сильно, як вона. Він дійсно вважав, що якби не низьке походження родичів Елізабет, то небезпека одруження з нею могла стати цілком реальною. Міс Бінглі відчула ревності, тому в наступні дні часто намагалася викликати у Дарсі неприязнь до Елізабет, згадуючи про місіс Беннет, яка не вміє тримати язика за зубами і про її дочок, які бігають за офіцерами.

Коли Джейн одужала, Елізабет привела сестру у вітальню. Містер Бінглі був дуже радий і приділяв Джейн усю увагу. Елізабет сиділа за шитвом, Дарсі читав книгу, міс Бінглі намагалася робити теж саме. Вона ніяк не могла привернути увагу містера Дарсі, тож почала ходити по кімнаті. Та його погляд відірвався від книги лише тоді, коли до Керолайн приєдналася Елізабет. Згодом Елізабет зізналася, що любить посміятися над нісенітницями, дурущами, непослідовністю і додала, що ці вади не притаманні містеру Дарсі. Він сказав, що ці вади притаманні кожному, а сам він уникає тих вад, які часто дають вагомі підстави для насмішок. "Наприклад, марнославство і гордовитість", — сказала Елізабет. Містер Дарсі погодився, що марнославство – дійсно вада, але щодо гордості – вважав, що розумна людина завжди зможе тримати її під пильним контролем. Він зазначив, що не може так просто забувати дурущі та пороки інших, тим більше – образи, яких вони йому завдали, а також говорив, що коли хтось втрачає його повагу, то втрачає її назавжди. Коли Елізабет сказала, що його вада – це схильність ставитися до всіх людей із презирством, Дарсі відповів, що її вада – це схильність упиратись у своєму небажанні правильно цих людей розуміти.

Елізабет побоювалася, що їхнє подальше перебування у Недерфілді буде видаватися дещо нав'язливим, тому вирішила, що пора повертатися додому. Дарсі сприйняв повідомлення про від'їзд із задоволенням, бо Елізабет залишалась в Недерфілді надто довго, вона вабила його сильніше, ніж йому хотілося. Останнього дня він не обмовився з Елізабет і десятком слів. В неділю дівчата поїхали додому. Мати зустріла їх не надто привітно.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Якось містер Беннет сказав своїй дружині, що на обід до них приїде його двоюрідний брат, містер Коллінза, котрий – у разі смерті містера Беннета – міг успадкувати все його майно, адже така була сутність майоратного успадкування. Містер Беннет прочитав жінці і донькам листа, якого отримав від Коллінза. Той писав, що отримав висвячення, а ясновельможна леді Кетрін де Бург, вдова сера Лью'їса де Бурга, призначила його на посаду парафіяльного священика в її парафії. Коллінз пропонував Беннетам оливкову гілку миру, бо колись його покійний батько посварився з містером Беннетом. Беннети зовсім не розуміли причину його приїзду.

Містер Коллінз був радо та чемно зустрінутий усією сім'єю. Це був високий двадцятип'ятилітній молодик кремезно-незграбної статури. Вигляд у нього був похмуро-серйозний і статечний, а манери – дуже формальними. Він багато говорив про

леді Кетрін де Бург, яка виявила надзвичайну прихильність до його потреб і турботливості щодо його комфорту. Хоч багато людей вважали леді Кетрін гордовитою, він знав від неї лише доброзичливість і дружелюбність. Леді Кетрін навіть поблажливо порадила йому одружитись якомога швидше. Жила вона в Розінгс-Парку, а помешкання Коллінза було поруч. Коллінз розповів, що леді Кетрін має одну хвору дочку, спадкоємицю Розінгса.

Як і очікував містер Беннет, його двоюрідний брат виявився бовдуром, бо не був розумною людиною, і освіті та вихованню лише незначним чином вдалося приховати його природжену ваду. Коллінз був марнославною і мав амбітні надії на швидке і раптове багатство. Щасливий випадок звів його з леді Кетрін де Бург, коли в Гансфордській парафії вивільнилося місце священника. Коллінз мав намір одружитися, тож прагнучи примирення з лонгбернською родиною, хотів вибрати дружину серед дочок місіс Беннет. Спершу йому сподобалася найстарша Джейн. Однак місіс Беннет натякнула, що незабаром відбудуться її заручини. Тож Коллінз поміняв Джейн на Елізабет, а у місіс Беннет з'явилася надія, що вона незабаром зможе видати заміж двох своїх дочок.

Якось всі сестри, крім Мері, разом з містером Коллінзом пішли пішки до Меритона до тітки Філіпс. У місті дівчата вишукували очима офіцерів, незабаром вони побачили шляхетного парубка, який йшов з офіцером Денні. Усіх дівчат вразив зовнішній вигляд незнайомця, всім їм хотілося знати, хто він такий. Містер Денні привітався і відрекомендував свого приятеля, містера Вікхем, котрий разом з ним повернувся вчора з Лондона і нещодавно отримав офіцерський чин у їхньому війську. Вікхем був дуже красивим, радо виявив готовність до розмови. Коли компанія розмовляла на вулиці, до них наблизилися на конях Дарсі та Бінглі. Останній почав розмовляти з Джейн, а Дарсі почав був уперто уникати дивитися на Елізабет, але раптом уздрів незнайомця. Містер Вікхем доторкнувся до свого капелюха, а містер Дарсі на це привітання ледь зволив відповісти. Бінглі і Дарсі поїхали, а Денні та Вікхем провели дівчат до дверей будинку містера Філіпса, потім відкланялись і пішли. Елізабет здивувало те, що, здавалося, Вікхем і містер Дарсі були знайомі, хоч вони привіталися дуже холодно.

Місіс Філіпс радо зустріла своїх племінниць, а Джейн відрекомендувала тітці містера Коллінза. Деякі з офіцерів мали обідати у Філіпсів наступного дня, тож тітонька Філіпс пообіцяла, що прийде і Вікхем. Наступного дня Коллінз і п'ять його кузин прибули до Меритона на обід до Філіпсів. Коллінз в особі місіс Філіпс знайшов дуже уважну слухачку, а увага сестер Беннет була прикована до містера Вікхема та інших офіцерів. Вікхем всівся біля Елізабет, між ними зав'язалася розмова. Дівчина хотіла дізнатися, звідки містер Дарсі знає містера Вікхема. Невдовзі Вікхем сам почав розмову на цю тему. Він розповів, що з родиною Дарсі мав дещо незвичайні стосунки з самого дитинства. Батько містера Дарсі був його найвідданішим другом, але син покійного містера Дарсі вчинив з Вікхемом велику несправедливість. Елізабет зізналася, що чотири дні провела з містером Дарсі в одному будинку і вважає його людиною вкрай

неприємною, бо його пихатість у всіх викликає огиду. Дівчина також довідалася, що Вікхем мав стати священником, бо покійний містер Дарсі заповів йому наступництво в найкращій парафії з тих, що були в його віданні, але його син віддав вакансію комусь іншому. Вікхем вважав, що містер Дарсі відчував до нього антипатію. Батько Вікхема був помічником покійного містера Дарсі і турбувався про маєток Пемберлі. Перед смертю містер Дарсі пообіцяв забезпечити майбутнє молодого Вікхема. Коли Елізабет запитала про міс Дарсі, містер Вікхем сказав, що це вродлива дівчина років п'ятнадцяти-шістнадцяти, дуже добре освічена й вихована. Але він не міг назвати її приятною, а лише такою ж гордою, як і її брат, хоч в дитинстві вона була дуже ніжною і привітною дівчинкою. Дізнавшись все це, Елізабет не розуміла, як містер Бінглі з його, здавалося б, привітною вдачею, і котрий є сама приязність, може приятелювати з містером Дарсі.

Коли містер Коллінз знову згадав про леді Кетрін де Бург, містер Вікхем спитав у Елізабет про міру близькості стосунків між її родичем та родиною де Бург. Елізабет сказала, що леді Кетрін нещодавно наділила Коллінза парафією. Тоді Вікхем розповів, що леді Кетрін де Бург і леді Енн Дарсі були сестрами; тому леді Кетрін є тіткою містеру Дарсі, а її дочка, міс де Бург, матиме велике придане; всі вважають, що вона побереться зі своїм кузенком і таким чином їхній шлюб об'єднає ці два маєтки. Зачувши це, Елізабет посміхнулася, бо їй пригадалася сердешна міс Бінглі. Марними судилося бути всім її залицянням. Вікхем назвав леді Кетрін гордовитою і марнославною, а її манери – зневажливо-пихатими.

Після вечері у місіс Філіпс думки Елізабет були зайняті тільки містером Вікхемом. Елізабет розповіла Джейн усе, що дізналася про містера Дарсі, сестра ніяк не могла повірити, що містер Дарсі був настільки недостойним дружби містера Бінглі. Та Джейн нічого не залишалось робити, як думати добре про них обох і захищати поведінку кожного з них, адже вона була дуже доброю.

Містер Бінглі організовував бал в Недерфілді і особисто запросив родину Беннетів. Навіть містер Коллінз вирішив поїхати на бал і попросив, щоб міс Елізабет подарувала йому перші два танці. Дівчина засмутилася, бо надіялася, що танцюватиме з містером Вікхемом. Також Елізабет осінило, що саме її містер Коллінз вибрав як таку, що буде гідною стати хазяйкою пасторського будинку в Гансфорді.

Коли почався бал в Недерфілді, Елізабет побачила, що містера Вікхема нема. Містер Денні сказав, що його друг поїхав у Лондон, але й натякнув, що Вікхем не бажав зустрітись тут з Дарсі. Елізабет ігнорувала ввічливе ставлення та чемні розпитування містера Дарсі. Вона була рішуче налаштована проти будь-якої розмови з ним й тому відвернулася. Дівчина вилила душу подрузі Шарлотті Лукас, а незабаром змушена була танцювати з дивакуватим кузенком. Це були не танці, а якісь тортури. Потім Елізабет танцювала з одним із офіцерів і довідалася, що Вікхем є загальним улюбленцем. Після цього вона повернулася до Шарлотти Лукас, але до неї раптово звернувся містер Дарсі. Він запросив Елізабет потанцювати, і вона незчулася, як відповіла згодою. Під час танцю вони здебільшого мовчали. Коли він запитав, чи часто вона із сестрами ходить

до Меритона, Елізабет відповіла ствердно і згадала про Вікхема. Обличчя Дарсі набуло ще більш бундючного вигляду, потім він сказав, що Вікхем легко здобуває друзів і прихильність, але чи зможе він так само легко забезпечити тривалість їхніх дружніх почуттів – то вже інша справа. Згодом Елізабет зізналася йому, що чує про нього настільки різні думки, що це її просто ошелешує. Містер Дарсі попросив не поспішати якось окреслювати його характер. Згодом міс Бінглі сказала Елізабет, що Вікхем є сином покійного дворецького в маєтку Дарсі. Міс Бінглі говорила, що розповідь Вікхема про погане ставлення до нього містера Дарсі – то є суцільна неправда. Навпаки, той завжди був до нього надзвичайно добрим, незважаючи на те, що Джордж Вікхем поводився з містером Дарсі просто ганебно. Від сестри Елізабет дізналася, що Бінглі ручається за достойну поведінку, честь і шляхетність свого друга і цілковито переконаний, що містер Дарсі приділяв містеру Вікхему набагато більше уваги, ніж той заслуговував. Тим часом Коллінз, дізнавшись, що леді Кетрін є тіткою містера Дарсі, вирішив відрекомендуватися йому. Елізабет намагалася відговорити його від такого вчинку, але той підійшов до Дарсі і почав свої довгі і нудні промови. Елізабет огидно було спостерігати, як Коллінз розсипався у люб'язностях. Містер Дарсі дивився на кузена Елізабет з неприхованим зачудуванням, а коли містер Коллінз нарешті дав йому можливість відкрити рота, то відповідь його була чемною і стриманою. Однак це не розохотило містера Коллінза продовжувати розмову, і під час його другої промови було видно, що чим довше він говорив, тим сильнішою ставала огида містера Дарсі.

Коли всі сіли до вечері, місіс Беннет, яка уже уявила Джейн хазяйкою цього самого будинку, почала вільно і відверто говорити про свої сподівання на швидке одруження Джейн із містером Бінглі. Її слова чув містер Дарсі, і Елізабет було дуже соромно. Після вечері Мері вирішила продемонструвати своє виконавське вміння і тому почала співати. Її здібності явно були недостатніми для такого виступу. Елізабет ладна була вмерти від сорому. Коли містеру Беннету вдалося спинити Мері, містер Коллінз знову почав промову про те, що й сам заспівав би, якби мав такий талант. Елізабет бачила, що сестри Бінглі насміхаються з її родини, а містер Дарсі дивився на все це з презирством.

Решта вечора принесла Елізабет мало радощів. Постійно надокучував містер Коллінз, який уперто крутився біля неї. Але з іншого боку, вона звільнилася від подальших виявів образливої для неї уваги містера Дарсі. Він часто опинявся зовсім недалеко від неї і, хоча ні з ким не спілкувався, все ж не наважувався підійти й почати розмову.

Коли компанія з Лонгберна від'їжджала, місіс Беннет запросила містера Бінглі і його сестер в Лонгберн. Бінглі пообіцяв заїхати при першій же нагоді після свого повернення з Лондона, куди він мав ненадовго вирушити наступного дня. Місіс Беннет поїхала впевнена, що через три або чотири місяці вона неодмінно побачить свою доньку хазяйкою Недеффілда. Стосовно заміжжя Елізабет вона була так само впевнена, хоч цю дочку з усіх любила найменше.

Наступного дня містер Коллінз сказав Елізабет, що обрав її майбутньою

супутницею свого життя. Він пояснив, що спрямував свої погляди на Лонгберн, а не на власну округу, бо має успадкувати цей маєток після смерті містера Беннета. Тому він не міг заспокоїтися, доки не вирішив узяти за дружину одну з його дочок, аби зробити втрату менш відчутною після того, як містер Беннет помре. Коллінз зазначив, що йому байдуже до приданого Елізабет, і жоден недостойний докір ніколи не злетить з його вуст після їхнього одруження. Елізабет відмовилася виходити за нього заміж, та Коллінз очікував цього і сказав, що усі дівчата відмовляються, коли отримують першу пропозицію. Він надівся, що вдруге вона не відмовить, тому затято продовжував свою промову. Згодом місіс Беннет почала переконувати дочку, щоб та погоджувалася на пропозицію. Мати залучила до цього і містера Беннета. Та той підтримав дочку. Місіс Беннет і не думала здаватися, незважаючи на розчарування, якого вона зазнала з боку свого чоловіка. Знов і знов вона намагалася умовити Елізабет. Доки в родині панував переполох, до них у гості на цілий день зайшла Шарлотта Лукас. Вона дізналася від сестер Беннет про пропозицію містера Коллінза. Відтоді містер Коллінз з Елізабет майже не розмовляв, а свою запопадливу шанобливість звернув у бік міс Лукас. Наступного дня містер Коллінз перебував у тому ж стані ображеної гідності, проте вирішив залишатися в них до кінця своєї відпустки.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Сестри Беннет вирушили до Меритона, де зустріли містера Вікхема. У розмові з Елізабет містер Вікхем зізнався, що не прибув на бал із власної волі. Він провів дівчат додому і познайомився з Беннетами. Невдовзі Джейн отримала листа з Недерфілда. Про його зміст вона розповіла лише Елізабет. Лист написала Керолайн Бінглі. Вона повідомила, що уся їхня компанія вже покинула Недерфілд і прямує до Лондона, не маючи наміру повертатись. Елізабет переконувала сестру, що це не означає, що містер Бінглі не повернеться. Тоді Джейн прочитала з листа про те, що цієї зими містер Бінглі, напевно, більше не приїде. Також у листі йшлося про те, що містер Дарсі жде не діждеться побачити свою сестру, з якою сестри Бінглі хочуть одружити містера Бінглі. Елізабет сказала, що Керолайн бачить, що її брат кохає Джейн, і хоче, щоб він одружився з міс Дарсі. Джейн і Елізабет зійшлися на тому, що місіс Беннет має дізнатися лише про від'їзд товариства й нічого – про поведінку Бінглі. Але навіть такі куці відомості не на жарт її розхвилювали.

Тим часом містер Коллінз вислизнув з Лонгберн-Хауса наступного ранку і поквапився до Лукас-Лоджау, щоб кинутися в ноги Шарлотти. Дівчина отримала від нього пропозицію і радо дала згоду на шлюб. Вони хутенько звернулися до сера Вільяма та леді Лукас, аби отримати їхню згоду, і ті дали її з радістю. Містер Коллінз був дуже підходящим женихом для Шарлотти, котрій батьки могли дати лише невелике придане. У Лукасів були ще молодші дочки, а брати Шарлотти позбулися своїх побоювань, що вона так і помре старою дівкою. Сама Шарлотта ніколи не мала високої думки ні про чоловіків, ні про заміжжя, та шлюб завжди був її метою.

Про майбутнє одруження Шарлотти родині Беннетів сповістив її батько. Всі отетеріли від здивування, місіс Беннет взагалі не могла повірити, а Елізабет дізналася про це від подруги трохи раніше. Місіс Беннет тиждень лаяла Елізабет і лише через багато місяців змогла простити свою дочку за відмову Коллінзу. Містер Беннет у цій ситуації поведився набагато спокійніше, за його словами, йому було дуже приємно дізнатися, що Шарлотта Лукас, котру він звик вважати досить розумною, виявилася такою ж дурепою, як і його дружина, і дурепою ще більшою, ніж його дочка! У відносинах між Елізабет та Шарлоттою тепер відчувалася певна стриманість.

Минув тиждень, як поїхав Бінглі, й відтоді не надходило ніяких повідомлень про його можливе повернення. Містер Коллінз теж поїхав і написав, що прибуде в Лонгберн через два тижні. Його новий приїзд вже не був для місіс Беннет приємною обставиною. Джейн і Елізабет почувалися неспокійно, бо про Бінглі вони нічого не знали. Елізабет боялася, що спільні зусилля його бездушних сестер й владного приятеля, в поєднанні з принадами міс Дарсі та лондонськими розвагами, візьмуть гору над його почуттями. Що ж до Джейн, то вона приховувала всі свої почуття.

Містер Коллінз повернувся через два тижні, але більшість часу він проводив у Лукас-Лоджі. Коли Шарлотта приходила до них, місіс Беннет здавалося, що та придивляється до свого майбутнього майна.

Міс Бінглі прислала Джейн листа й поклала край усяким сумнівам. У першому ж реченні містилося запевнення, що всі вони влаштувалися на зиму в Лондоні. Керолайн вихваляла міс Дарсі, її численні принади, а також повідомляла, що містер Бінглі живе у будинку містера Дарсі. Коли Джейн розповіла Елізабет про зміст листа, сестра не могла без роздратування думати про Бінглі, його легковажність і брак твердості характеру, які спонукали його принести власне щастя в жертву примхам друзів. Через кілька днів Джейн набралася мужності, щоб повідати Елізабет про свої почуття. Джейн говорила, що незабаром усе минеться, про Бінглі буде забуто, і всі заживуть, як і раніше. Елізабет знала, що її сестра надто добра, безкорислива, усім прощає і не помічає, що на містера Бінглі чинять вплив його сестри разом із його приятелем.

Елізабет подобалось товариство Вікхема, воно допомагало розвіяти смуток, навіяний на майже всю лонгбернську родину останніми неждано-неприємними подіями.

Містер Коллінз змушений був покинути свою люб'язну Шарлотту, але незабаром мало відбутися весілля. На Різдво до місіс Беннет приїхали брат з дружиною. Містер Гардінер був розумним чоловіком шляхетного вигляду, що набагато переважав свою сестру як своїми природними здібностями, так і освіченістю. Він був добре вихованим та приємним. Місіс Гардінер, на кілька років молодша за місіс Беннет і місіс Філіпс, була люб'язною, розумною та елегантною жінкою, улюбленицею всіх своїх лонгбернських племінниць. Особливо велика симпатія пов'язувала її з двома старшими дівчатами. Вони часто гостювали у неї в Лондоні.

Місіс Гардінер, залишившись наодинці з Елізабет, сказала, що молодий чоловік, на кшталт Бінглі, з легкістю закохується на кілька тижнів у гарненьку дівчину, а потім,

коли якась випадковість їх розлучає, з такого ж легкістю забуває про неї. Та Елізабет запевнила тітку, що симпатія була багатообіцяюча. Тітка вирішила, що Джейн повинна поїхати з ними до Лондона. Але місіс Гардінер хотіла, щоб дівчина їхала без прихованої надії зустрітися з містером Бінглі. Крім того, Гардінери мешкали в зовсім іншому районі міста, мали зовсім інших знайомих та родичів. Та Елізабет не вважала цю справу цілковито безнадійною. Часом їй здавалося вірогідним і навіть цілком можливим, що кохання Бінглі здатне воскреснути.

Гардінери гостювали тиждень; не проходило і дня, щоб у них у гостях не побували або Філіпси, або Лукаси, або офіцери. Коли місіс Гардінер мала можливість пильно придивитися до Елізабет і Вікхема, то зробила висновок, що серйозних почуттів між ними немає. Але на цю тему вона поговорила з Елізабет і попросила племінницю не втягувати Вікхема в почуття, бо в нього є брак засобів до існування. Елізабет сказала, що нічого хвилюватись, вона його не кохає, хоч він їй подобається, і спішити вона не буде.

Містер Коллінз повернувся до Гертфордшира невдовзі після того, як його покинули Гардінери і Джейн. Вінчання мало відбутись у четвер, а в середу міс Лукас зробила Беннетам прощальний візит. Коли Елізабет проводжала її, Шарлотта попросила подругу часто писати листи і провідати її в березні, коли до неї приїде батько і сестра Марія. Вінчання відбулося: молода і молодий прямо з церковного ґанку подалися до Кента. Елізабет і Шарлотта почали листуватися. Подруга писала, що їй нічого не бракує, а леді Кетрін поводитьсь вкрай дружньо і люб'язно. Елізабет зрозуміла, що для повніших відомостей їй доведеться почекати, доки вона сама там не побуває.

Пробувши тиждень у Лондоні, Джейн так нічого й не почула про Бінглі. Дівчина відвідала Гровнор-стріт, але Керолайн зустріла її у поганому гуморі. Вона сказала Джейн, що її брат настільки зайнятий із містером Дарсі, що вони його майже ніколи не бачать. Джейн написала про це Елізабет, а сестра зрозуміла, що Керолайн приховуватиме від містера Бінглі те, що Джейн перебуває в Лондоні.

Минуло чотири тижні, а Джейн так його і не побачила. Хоч вона і запросила до себе міс Бінглі, але та не приходила. Якось міс Бінглі зробила візит, але було очевидно, що вона не має від цього ніякого задоволення. Керолайн також натякнула на небайдужості містера Бінглі до міс Дарсі.

Приблизно в цей же час місіс Гардінер у своєму листі нагадала Елізабет про її обіцянку стосовно містера Вікхема й попрохала розповісти про нього, тож Елізабет у своєму листі такі відомості їй надіслала. Вікхем почав залицятися до іншої жінки, яка раптово стала багатою, отримавши спадщину.

Січень і лютий минули в Лонгберні без важливих подій. З настанням березня Елізабет мала поїхати до Шарлотти. Дівчина мала супроводжувати сера Вільяма та його молодшу дочку Марію. Згодом до задуму додалася така приємна річ, як ночівля у Лондоні, і план поїздки з просто гарного перетворився на чудовий.

Це була подорож довжиною всього у двадцять чотири милі, й почали вони її достатньо рано, щоб прибути на Грейсчерч-стріт до полудня. Джейн була дуже рада

зустріти Елізабет. Дядько та тітка запросили Елізабет скласти їм компанію під час розважальної поїздки до Озерного краю, яку вони запропонували здійснити цим літом. Для Елізабет приємнішого задуму і бути не могло, тому вона погодилась.

Наступного дня сер Вільям, Марія і Елізабет рушили в дорогу. Біля пасторату їх зустріли містер Коллінз та Шарлотта. Елізабет, зустрівши теплий прийом, усе більше й більше вдовольнялася поїздкою. Містер Коллінз показував своє помешкання, сад, за яким доглядав і наче натякав Елізабет про те, як багато вона втратила, відмовивши йому. За обідом містер Коллінз зазначив, що гості матимуть честь побачитися з леді Кетрін де Бург. Двічі на тиждень вони з дружиною обідали в Розінгсі, куди їх запрошувала леді Кетрін.

Наступного дня біля воріт саду зупинився низький фаєтон, у якому сиділи дві жінки: місіс Дженкінсон – служниця, і міс де Бург – донька леді Кетрін. Дівчина була маленька і худенька. Вона ніколи не заходила в пасторат, а містер Коллінз і Шарлотта завжди мусили зустрічати її біля воріт і трохи поспілкуватися. Міс де Бург здалася Елізабет дурноверхою та злою на вигляд. Елізабет подумала, що саме на таку дружину заслуговує містер Дарсі. Коли дами поїхали собі, Коллінз сповістив, що всю компанію запросили наступного дня до обіду в Розінгсі. Коллінза не міг нарадуватися, бо мав можливість показати гостям велич своєї покровительки.

Прибувши в гості, усі нарешті побачили леді Кетрін. Біля неї сиділа її дочка та місіс Дженкінсон. Сер Вільям і його дочка трохи хвилювались. Елізабет аніскільки не розгубилась і цілком спокійно споглядала трьох жінок, які сиділи перед нею. Леді Кетрін була високою, масивною жінкою з різко окресленими рисами обличчя, що зберігало на собі сліди минулої краси. Вигляд у неї був не надто доброзичливий, а прийняла вона гостей у такий спосіб, аби ті не забували, що перебувають на нижчому суспільному щаблі. Все, що вона говорила, мовилося владним тоном, котрий підкреслював її зарозумілість. Дочка леді Кетрін була дуже худорлява та невелика зростом. Міс де Бург була блідою і хворобливою, не те що непоказною, а якоюсь непримітною. Говорила вона дуже мало, тихим голосом, і здебільшого до місіс Дженкінсон.

Обід був надзвичайно гарний: були всі ті слуги і всі ті страви, наявність яких передбачав містер Коллінз. У вітальні леді Кетрін говорила безупинно, аж доки не подали каву. Вона безцеремонно і досить детально поцікавилася хатніми клопотами Шарлотти і дала їй багато порад щодо того, як із цими клопотами управлятися. Час від часу леді Кетрін розпитувала Елізабет – скільки сестер та має, старші чи молодші вони за неї, чи не збирається хтось із них заміж, чи вродливі вони, де вони отримали освіту. Елізабет прекрасно розуміла всю недоречність та нечемність цих запитань, але відповіла на них стримано і чемно.

Сер Вільям пробув у Гансфорді лише тиждень, але цей візит був достатньо тривалим, аби переконати його в тому, що дочка його вийшла заміж дуже вдало. Рідко видавався день, коли містер Коллінз і Шарлотта не ходили до Розінгса. Елізабет не могла збагнути сенсу в пожертві такої великої кількості часу, аж доки не второпала, що

могло йтися про можливі вакансії в інших парафіях. Розвага у вигляді обідніх візитів до Розінгса повторювалася приблизно двічі на тиждень. Елізабет загалом проводила час досить цікаво; інколи їй випадало пів години приємної розмови із Шарлоттою, а ще дівчина багато гуляла. Коли інші перебували з візитом у леді Кетрін, Елізабет часто любила походжати у парку затишною і відлюдною стежкою. Отак промайнули перші два тижні її візиту. Наближався Великдень, і за тиждень до нього родина в Розінгсі очікувала прибуття містера Дарсі і полковника Фітцвільяма. Обидва були племінниками леді Кетрін.

Полковник Фітцвільям виявився непоказним людиною віком близько тридцяти років, але характером та манерами це був справжнісінький джентльмен. Містер Дарсі виглядав так само, як колись у Гертфордширі; до Елізабет він проявляв байдужість. Коли вони мали можливість поговорити, Елізабет спитала, чи бачив Дарсі її сестру, яка уже три місяці гостює в Лондоні. Він трохи знітився, коли відповів, що жодного разу йому не пощастило зустрітися з міс Беннет. Більше на цю тему не говорили.

На Великдень, майже через тиждень після приїзду джентльменів, містер Коллінз та його гості удостоїлися честі зайти до Розінгса ввечері. Цього разу леді Кетрін майже не звертала на них уваги, бо була заклопотана спілкуванням зі своїми племінниками. У компанії полковника Фітцвільяма Елізабет дуже приємно проводила час. Вона попередила полковника про те, що Дарсі може згадувати про всі її недоліки, про які дізнався у Гертфордширі, тож вона може відплатити тією ж монетою. Полковник попросив розказати, чим завинив Дарсі, і Елізабет розповіла, що він танцював на балу лише чотири рази. Містер Дарсі почав виправдовуватися, що на той час не мав честі знати когось із присутніх жінок, а він не може легко спілкуватися з тими, кого раніше ніколи не бачив.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Наступного ранку Елізабет залишилась вдома сама і писала листа для Джейн. Раптом прийшов містер Дарсі. Він мовчав, а Елізабет вирішила дізнатися, чому він з друзями так похапливо виїхав тоді з Недерфілду. Та дівчина зрозуміла, що про це їй не довідатись. То ж вона висловила свою думку про те, що не вважає шлюб Шарлотти з містером Коллінзом наймудрішим з її вчинків. Дарсі вважав, що Шарлотті приємно, що, вийшовши заміж, вона оселилася зовсім близько від своєї родини та друзів. Елізабет так не вважала, бо майже п'ятдесят миль – це відстань, яка не дозволить Шарлотті часто відвідувати батьків при їхніх з чоловіком доходах. Містер Дарсі запитав Елізабет, чи не збирається вона усе життя прожити в Лонгберні. Дівчина здивувалася, а він запитав, чи подобається їй Кент. Згодом прийшли Шарлотта з сестрою, вони не чекали, що побачать Елізабет і містера Дарсі сам на сам. Пізніше Шарлотта сказала подрузі, що, напевно, містер Дарсі закохався, бо інакше він ніколи не зайшов би сюди просто так. Двоє кузенів почали приходити до Коллінзів майже щодня. Полковник Фітцвільям знаходив утіху в їхньому товаристві, а причину частих візитів містера Дарсі зрозуміти

було важче. Навряд чи його цікавило їхнє товариство, оскільки частенько він міг просидіти десять хвилин поспіль, так і не відкривши рота. А коли усе ж таки починав розмовляти, то це було скоріше через необхідність, ніж через бажання. Кепкування полковника Фітцвільяма з його занудливої поведінки свідчило, що загалом містер Дарсі поводить себе по-іншому. Шарлотта бачила, що Дарсі справді часто дивився на її подругу, це був відвертий і пильний погляд. Двічі чи тричі вона натякала Елізабет про можливу небайдужість до неї містера Дарсі, але та тільки сміялася з такої думки.

Не один раз Елізабет, походжаючи парком, раптово зустрічала містера Дарсі. Коли вони зустрілися там утретє, містер Дарсі приєднався до неї. Її вразило, що він ставить несподівані й не пов'язані одне з одним запитання – чи подобається їй у Гансфорді, чи любить вона гуляти на самоті, що вона думає з приводу сімейного щастя містера та місіс Коллінз.

Одного дня Елізабет під час прогулянки зустріла полковника Фітцвільяма. Той сказав, що Дарсі не одружується і поки що вдовольняється компанією своєї сестри. Вони з Фітцвільямом на рівних правах опікувались міс Дарсі. Елізабет сказала, що про міс Дарсі чула від місіс Герст та міс Бінглі. Коли зайшла мова про містера Бінглі, полковник сказав, що недавно містер Дарсі врятував свого друга від негативних наслідків украй необачного одруження. Дівчина зрозуміла, що йдеться про Джейн. Елізабет відчувала обурення, бо містер Дарсі не мав права вирішувати долю Бінглі та Джейн. Дівчина вирішила, що саме гордовитість та примхливість містера Дарсі стали причиною всіх страждань її сестри. Єдиною розрадою для Елізабет було те, що містер Дарсі через день мав покинути Розінгс.

Коли Елізабет лишилася вдома сама, бо в неї боліла голова, а всі інші пішли в гості до леді Кетрін, з'явився містер Дарсі. Він одразу ж почав похапливо розпитувати Елізабет про стан її здоров'я. Елізабет відповіла йому з холодною чемністю. На якусь хвилину він присів, але потім підвівся і пройшовся кімнатою. Після мовчання, що тривало декілька хвилин, він схвильовано підійшов до неї і зізнався, що кохає її. Здивуванню Елізабет не було меж. Містер Дарсі заходився розписувати всі свої почуття до неї, котрі, як виявилось, він плекав уже давно. Він говорив про своє усвідомлення її нижчого суспільного становища, про своє приниження, про родинні перешкоди, котрі здоровий глузд завжди протиставляє велінню серця, він говорив з таким запалом, котрий цілком можна було пояснити його ураженою гордістю, але котрий навряд чи міг сприяти його залицанням.

Елізабет відмовилась виходити за нього. Містер Дарсі був здивований, бо був впевнений у позитивній відповіді. Дівчина сказала, що ніколи б не прийняла пропозицію від чоловіка, який зруйнував щастя її сестри. Дарсі не заперечував, що зробив все від нього залежне, щоб розлучити свого друга з Джейн. На додачу Елізабет згадала Вікхема і всі його нещастя через містера Дарсі. Він розлютився і сказав, що йому не соромно за почуття, про які він їй повідав. Дарсі говорив, що повадився чесно і не міг прикидатися, що радіє із недостатньої знатності її родичів. Елізабет відчувала, як її гнів зростає щомиті. Вона сказала, що вражена його манерами, адже він людина

пихата, марнослава, егоїстично-зневажлива до почуттів інших людей. Коли Елізабет сказала, що він найостанніший чоловік на світі, за котрого вона коли-небудь наважилася б вийти заміж, містер Дарсі попросився. Згодом Елізабет обдумувала те, що відбулося: вона не могла повірити, він кохає її так сильно, що бажає побратися з нею попри всі ті заперечення, котрі змусили його перешкоджати одруженню його друга з її сестрою.

Наступного ранку коли Елізабет вийшла гуляти, її перестрів містер Дарсі, дав листа і пішов геть. Конверт містив два аркуші поштового паперу, геть усі списані дуже дрібним почерком, списаною була навіть внутрішня сторона конверта. Елізабет прочитала його зізнання. Він писав, що розлучив свого друга і її сестру тому, що усі друзі і родичі Джейн сподівалися на весілля, але вигляд і манери дівчини були без ознак якоїсь особливої симпатії. Дарсі бачив, що Джейн приймала залицяння Бінглі із задоволенням, але вона зовсім не сприяла їм наявністю якогось взаємного почуття. Містер Дарсі був схильний вірити в її байдужість до свого друга. Тож коли Бінглі поїхав до Лондона, його сестри і містер Дарсі поїхали за ним. Там Дарсі пояснив другові, що Джейн ставиться до нього байдуже. А доти містер Бінглі гадав, що вона теж щиро кохає його. У своїх хитрощах містер Дарсі зайшов надто далеко і приховав від Бінглі факт перебування Джейн у Лондоні.

Далі у листі йшлося про Джорджа Вікхема. Дарсі писав, що його батько керував справами в маєтку Пемберлі, Джордж був хрещеником старшого містера Дарсі, який дуже допомагав хлопцеві. У своєму заповіті містер Дарсі настійно рекомендував синові сприяти кар'єрі Джорджа. Якщо той стане духовною особою – надати найкращу парафію. Крім того, йому дісталась у спадщину тисяча фунтів. Та після смерті свого батька і хрещеного батька Джордж повідомив містера Дарсі, що не буде священником. Він хотів вивчати право, і містер Дарсі дав йому три тисячі фунтів. Вікхем відмовився од усіх претензій на посаду священника. Та він не вивчав право, а вів життя, сповнене лінощів та марнотратства. Близько трьох років про нього не було чути. Та коли помер священник у приході, Вікхем захотів зайняти цю посаду, бо уже точно вирішив висвятитись. Містер Дарсі відмовився, тож Вікхем гудив його перед іншими людьми. А минулого літа Вікхем поїхав до Ремсгейта, де перебувала міс Дарсі, задурих її голову, і вона погодилася на таємну втечу з ним. Їй було тоді лише п'ятнадцять. На щастя, містер Дарсі заздалегідь дізнався про заплановану втечу, бо Джорджіана у всьому йому зізналася. Головною метою містера Вікхема було придане міс Дарсі, котре складало тридцять тисяч фунтів. Правдивість цієї інформації про Вікхема міг підтвердити полковник Фітцвільям.

Лист викликав в Елізабет суперечливі емоції. Вона не могла повірити, що Вікхем такий нищий чоловік, але все свідчило проти нього. Елізабет все більше і більше схилялася на бік містера Дарсі. Їй стало за себе страшенно соромно. Ні про Дарсі, ні про Вікхема не могла вона думати, не відчуваючи при цьому, якою сліпою, упередженою, пристрасною і дурною була. Містер Дарсі заявив, що абсолютно не підозрював про кохання її сестри до містера Дарсі, і тепер Елізабет пригадала, що

Шарлотта завжди була тієї ж думки. Джейн завжди вміла приховувати свої почуття. Елізабет зрозуміла, що почуття її сестри, якими б жагучими вони не були, зовні виявлялися лише незначним чином.

Містер Дарсі і полковник Фітцвільям покинули Розінгс наступного ранку, а леді Кетрін знов запросила Коллінзів і їхніх гостей на обід.

Незабаром Елізабет знала лист від містера Дарсі напам'ять. Вона студіювала кожне речення, і її ставлення до його автора часом різьче змінювалося. Його любов викликала в Елізабет вдячність, а основні риси характеру – повагу, та все одно він не міг їй сподобатись, як не могла вона хоч на мить пожалкувати про свою відмову чи відчуті бажання знову з ним зустрітись.

Елізабет прогостювала у Коллінзів шість тижнів. Повертаючись додому, вони з Марією зробили зупинку в Лондоні в будинку містера Гардінера. Там вони побули кілька днів.

Вдома сестри з радістю зустріли Джейн та Елізабет. Молодші сестри сумували, бо Н-ський полк збирався полишити Меритон. Лідія розповіла, що містер Вікхем не одружиться з Мері Кінг, бо вона поїхала до свого дядька в Ліверпуль і не збиралася повертатися. Місіс Беннет вельми зраділа, забачивши, що Джейн виглядає так само гарно, як і раніше, а містер Беннет радів, що повернулася його улюблена Ліззі. Коли Лідії страшенно закортіло сходити з рештою дівчат до Меритона, щоб дізнатись, як там почуваються їхні знайомі, то Елізабет твердо заперечила проти такого наміру. Те, що молодші сестри Беннет і пів дня не могли всидіти вдома, щоб не податися до Меритона і не пофліртувати з офіцерами, ні для кого не було таємницею. Але була й інша причина її небажання. Елізабет страшенно боялася нової зустрічі з Вікхемом і тому вирішила уникати її якомога довше.

Наступного ранку Елізабет розповіла Джейн про ту сцену, що сталася між нею та містером Дарсі. Також вона розказала про лист, переказавши все з нього, де йшлося про Джорджа Вікхема. Для бідолашної Джейн це стало жорстоким ударом. Сестри вирішили, що нікому не розповідатимуть, яким насправді є Вікхем, бо містер Дарсі не дозволяв розголошувати цього. Елізабет не наважилася переказати сестрі другу частину листа містера Дарсі, де йшлося про те справді сильне почуття, що мав до Джейн друг містера Дарсі. Місіс Беннет досі була ображена на Бінглі за те, що покинув Джейн.

Був останній тиждень перебування Н-ського полку в Меритоні, і всі молоді дівчата в окрузі зажурились і похнюпились. Тільки старші сестри Беннет зберегли здатність їсти, пити, спати і віддаватися своїм звичним заняттям. Лідія отримала запрошення від місіс Форстер, дружини полковника, супроводжувати її до Брайтона, куди мав переїхати полк. Ця приятелька Лідії була дуже молодою жінкою, котра лише недавно вийшла заміж. Кітті була розчарована, що не запросили і її. В Елізабет поїздка Лідії викликала огиду, тому вона порадила батькові не пускати сестру. Містер Беннет вважав, що Лідія не заспокоїться, тому треба її відпустити.

У найостанніший день перебування полку в Меритоні містер Вікхем, разом з

іншими офіцерами, обідав у Лонгберні. Елізабет повідомила його, що містер Дарсі та полковник Фітцвільям пробули три тижні в Розінгсі. Вікхем одразу знітивсь і розхвилювався. Він зрозумів, що Елізабет може знати усю правду, тому він не намагався залицятися до неї. Нарешті вони розсталися зі взаємною чемністю і, мабуть, таким же взаємним бажанням більше ніколи не зустрічатися.

Окрім відбуття Вікхема, Елізабет не мала інших підстав бути задоволеною з того, що полк поїхав. Тепер об'єктом її райдужних сподівань стала майбутня поїздка до Озерного краю. Лідія поїхала, а до мешканців Лонгберна поволі почали повертатися здоровий глузд, гарний настрій і бадьорість.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Якось місіс Гардінер повідомила Елізабет, що вони зможуть поїхати у мандрівку аж на два тижні пізніше і не в Озерний край, а в менш тривалу подорож – на північ не далі Дербішира. Елізабет була розчарована надзвичайно, адже в тій місцевості був розташований Пемберлі – маєток містера Дарсі. Через два тижні містер та місіс Гардінер з'явилися нарешті у Лонгберні. Своїх чотирьох дітей вони залишили із Джейн, а Елізабет поїхала з дядьком і тіткою. Мандрівники побачили Оксфорд, Бленгейм, Ворвік, Кенілворт, Бірмінгем. Потім вони поїхали до Дербішира, до містечка Лембтон, де колись мешкала місіс Гардінер. За п'ять миль від Лембтона був розташований Пемберлі, який Гардінери вирішили оглянути. На щастя, Елізабет дізналася, що хазяїна в маєтку на цей час не було. Одного дня вони вирушили у Пемберлі.

Пемберлі-Хаус вражав величчю, краєвиди були чудові. Гардінери спиталися дозволу оглянути будинок, і їм дозволили увійти. Економка – статечна літня жінка, яку звали місіс Рейнольдс, показала різні кімнати, портрети, меблі. Жінка розповіла, що містер Дарсі у від'їзді, але завтра повертається з великою компанією друзів. Коли зайшла мова про містера Вікхема, економка сказала, що він у армії, але з нього не буде толку, бо він непутній. Місіс Рейнольдс, зачувши, що Елізабет знайома з її господарем, поглянула на неї з непідробною повагою. Економка з явним задоволенням розповідала про господаря та його сестру. Жінка говорила, що жодного разу в житті не чула від нього лихого слова, а вона знала його ще відтоді, коли він був чотирирічним хлопчиком. Досі Елізабет твердо трималася тієї думки, що він не був людиною доброзичливою, та відвідини Пемберлі змусили дівчину повністю змінити думку про містера Дарсі. Згодом відвідувачі побачили портрет містера Дарсі, у серці Елізабет з'явилося до оригіналу цього портрета почуття тепліше, ніж будь-коли за весь час їхнього знайомства.

Після прощання з економкою відвідувачі були передовірені садівнику. Та тільки вони почали оглядати величезний парк, як раптом з'явився сам містер Дарсі. Його поява була настільки несподіваною, що Елізабет не встигла уникнути його погляду. В ту ж мить їхні очі зустрілись, а їхні щоки густо почервоніли. Він здригнувся і на якусь мить заляк від здивування, але, швидко оговтавшись, став наближатися до компанії та

заговорив до Елізабет. Вона вислухала чемні привітання зі збентеженням, котре не могла перебороти. Гардінери стояли трохи віддалік, коли містер Дарсі розмовляв з їхньою племінницею. Елізабет була вражена переміною його манер, котра сталася відтоді, як вони бачилися востаннє, їй не давала спокою думка про недоречність своєї появи тут. Містер Дарсі, здавалося, був схвилюваний не менше за неї, його голосу явно бракувало звичної статечності. Нарешті він замовк, явно не знаючи, про що говорити далі. Промовчавши отак якусь мить, він опанував себе, швидко попрощався й пішов.

Після цього Гардінери приєдналися до Елізабет і висловили своє захоплення містером Дарсі, але вона уже нічого не чула і мовчки йшла, поглинута власними почуттями. Містер Гардінер хотів обійти навколо всього парку, та його дружина, з якої ходок був не надто добрий, далі йти не змогла і хотіла повернутися до карети. Тож вона з племінницею пішла найкоротшим шляхом, але вони просувалися повільно, бо містер Гардінер затримався із садівником, розмовляючи про риболовлю. Ось так вони повільно й рухались, аж доки знову не були вкрай здивовані, бо до них наближався містер Дарсі. Він попросив Елізабет відрекомендувати його своїм друзям. Містер Дарсі пішов разом з ними додому, розмовляючи з містером Гардінером. Елізабет втішало, що тепер містер Дарсі знав, що вона має таких родичів, за яких не доводилося червоніти.

Дарсі запросив дядечка до себе рибалити скільки йому заманеться, доки він буде в їхніх краях, а місіс Гардінер була просто зачудована знайомим Елізабет. Коли Елізабет і Дарсі змогли трохи поговорити, він сказав, що прибув сюди раніше, бо з'явилися термінові справи. Також він хотів відрекомендувати Елізабет свою сестру, яка мала прибути зранку.

Коли Гардінери попрощалися з містером Дарсі, вони призналися Елізабет, що їх новий знайомий набагато перевершив усі їхні сподівання. Місіс Гардінер вирішила, що містер Дарсі не міг повестися з Вікхемом несправедливо.

Наступного дня містер Дарсі і його сестра приїхали до постійного двору, де знаходилася Елізабет. Дядько і тітка почали здогадуватися, чому містер Дарсі приділяє Елізабет стільки уваги. Міс Дарсі була надзвичайно сором'язливою, їй було лише трохи більше шістнадцяти років, але виглядала вона як цілком доросла і граціозна жінка. Сестра була не такою вродливою, як її брат, але обличчя її світилося розумом і приязністю, а манери були навдивовижу невибагливими та люб'язними. Не встигли вони довго пробути разом, як Дарсі повідомив Елізабет, що Бінглі теж збирається засвідчити їй свою пошану. Коли з'явився містер Бінглі, Елізабет прагнула дізнатися, чи думає він про Джейн. Вибравши момент, коли інші були зайняті розмовою, Бінглі зазначив, що пройшло більше восьми місяців з того часу, як він не бачився із Джейн. Візитери пробули в них приблизно пів години; а коли вони підвелися, щоб попрощатися, то містер Дарсі запросив містера та місіс Гардінер і міс Беннет до себе на обід. Зустріч було призначено на післязавтра.

Наступного дня зранку тітка і Елізабет зробили візит ввічливості до міс Дарсі. Крім міс Дарсі, їх прийняли місіс Герст та міс Бінглі. Джорджіана Дарсі прийняла гостей надзвичайно чемно, але сестри Бінглі ставилися до Елізабет з холодною байдужістю.

Певний час містер Дарсі провів із містером Гардінером, котрий разом з працівниками маєтку займався риболовлею, і полишив його тільки тоді, коли дізнався, що Елізабет та місіс Гардінер збиралися зробити того ранку візит Джорджіані. Коли з'явився містер Дарсі, до нього і до Елізабет була прикута увага всього товариства. Щоб якось дошкулити Елізабет, міс Бінглі спитала її, чи Н-ський полк уже полишив Меритон, адже для Беннетів це буде тяжким ударом. Елізабет дала відповідь досить спокійним тоном. Дарсі вмить почервонів, а міс Бінглі не знала, якої неприємності завдала об'єктові своїх устремлінь, адже вона нічогосінько не знала про ту втечу з Вікхемом, яку задумувала міс Дарсі.

Коли гості поїхали, міс Бінглі дала волю своїй критиці, гудячи характер Елізабет, її поведінку та її вбрання. Але Джорджіана не стала її підтримувати. Містер Дарсі сказав, що вважає Елізабет однією з найвродливіших серед тих жінок, яких знає.

На третій день їхнього перебування у Лембтоні Елізабет отримала від Джейн одразу два листи, перший з них прийшов із запізненням. Джейн повідомила сестрі жахливу новину: Лідія втекла з Вікхемом, коли гостювала у Форстерів. Полковник Форстер негайно вирушив із Брайтона, щоб дізнатися, куди вони прямували. Він швидко довідався, що вони подалися до Клепхема, але там їхній слід урвався, а пізніше їх бачили по дорозі до Лондона. Містер Беннет і полковник Форстер збиралися до Лондона, щоб спробувати знайти там Лідію. Потрібна була допомога дядька Гардінера. Елізабет кинулась шукати дядька і тітку, але раптом з'явився містер Дарсі. Дівчина була в такому стані, що мусила зізнатися Дарсі про новину, яку отримала. Вона говорила, що могла цьому запобігти, якби розповіла своїй родині хоч трохи з того, що знала про Вікхема. Коли б вони довідалися про його справжнє обличчя, то цього б не сталось. Містер Дарсі поспівчував, а Елізабет попросила передати міс Дарсі вибачення за те, що вони сьогодні не прийдуть на обід. Дарсі пообіцяв, що нікому не розкаже про втечу Лідії.

Містер та місіс Гардінер були вражені надзвичайно прикро, хоча Лідія ніколи не була їхньою улюбленицею. Дядько пообіцяв допомогти, чим зможе. Через годину вони виїхали в Лонгберн. Елізабет розповіла тітці, що Вікхем насправді є розпусником і брехливим інтриганом.

Наступного дня вони прибули в Лонгберн. Батько був у Лондоні, а місіс Беннет дуже страждала. У своїх нещастях вона звинувачувала всіх, окрім Лідії, і дуже надіялася на допомогу брата. Містер Гардінер збирався у Лондон. Згодом Джейн розповіла Елізабет, що Кітті знала про наміри Лідії з Вікхемом. Сестри жаліли, що не розповіли усім, яким насправді є Вікхем. Місіс Гардінер із дітьми залишилася на кілька днів у Беннетів, тітонька Філіпс теж часто їх провідувала. У Меритоні всі розповідали про численні борги Вікхема, а люди почали зізнаватися, що ніколи не довіряли його оманливій добродішній та приємній зовнішності.

Кожен день у Лонгберні був тепер днем тривожного очікування. Тим часом прийшов лист від містера Коллінза, у якому він співчував Беннетам у такому горі. Про втечу Лідії він повідомив леді Кетрін. Усі розуміли, що Коллінз дізнався про все від

Лукасів.

Містер Гардінер писав, що їм з містером Беннетом не вдається знайти Вікхема, але дядько дізнався, що той залишив по собі чималеньку суму картярських боргів. Нарешті містер Беннет повернувся додому, а місіс Гардінер з дітьми поїхала в Лондон. Вона так нічого й не дізнавшись про Елізабет та її дербіширського приятеля, котрий їй так симпатизував.

Коли містер Беннет прибув, то говорив, як зазвичай, мало. Він звинувачував себе у всьому і жалів, що не прислухався до порад Елізабет. Батько одразу ж заборонив Кітті виходити з дому.

Через два дні після повернення містера Беннета прийшов лист від дядька. Він повідомив, що знайшов утікачів. Вони не одружилися і не мали намірів зробити це. Але весілля могло відбутися. Для цього містер Беннет повинен був гарантувати своїй дочці рівну з іншими сестрами частку – п'ять тисяч фунтів після своєї смерті, а кожного року до своєї смерті повинен був видавати їй по сто фунтів. Містеру Беннету було цікаво дізнатися, скільки грошей виклав містер Гардінер, щоби все це владнати, а також, чи зможе він з ним коли-небудь розрахуватися. Тепер Елізабет і Джейн розуміли, що дядько сплачує борги Вікхема, хоч сам мав четверо дітей і мусив дбати про них. Всім було зрозуміло, що Вікхем не має за душею і ламаного гроша, тож Беннети були у боргу перед дядечком. Та місіс Беннет це не хвилювало. Вона раділа, що дочка вийде заміж і турбувалася про весільне вбрання для Лідії. Містер Беннет рішуче налаштувався розвідати, по можливості, міру фінансової допомоги містера Гардінера, щоб якомога швидше розрахуватися з ним, а Лідії він заборонив з'являтися у Лонгберні.

Елізабет не уявляла собі, як Вікхем та Лідія збираються забезпечити собі більш-менш самостійне існування на ті кошти, на які вони могли розраховувати. Невдовзі містер Гардінер знову написав листа. Там йшлося про те, що Вікхем вирішив піти з міліції і має намір вступити до регулярного війська, і серед його колишніх друзів ще й досі є ті, котрі можуть і бажають йому в цьому допомогти. Обіцяли чин прапорщика в полку далеко на півночі. Після весілля Лідія і Вікхем мали виїхати на північ, якщо перед тим їх не запросять до Лонгберна. Для місіс Беннет було жорстоким ударом те, що дочка буде так далеко. Вона вмовила чоловіка дозволити Лідії приїхати у Лонгберн перед від'їздом. Було домовлено, що тільки-но закінчиться церемонія вінчання у Лондоні, молоді поїдуть до Лонгберна.

І ось нарешті молоді приїхали. Якою Лідія була, такою вона й залишилася: нестриманою, безсоромною, шумливою, невгамовною та безцеремонною. Вікхем теж виглядав не менш упевненим у собі. Молода та її мати ніяк не могли перебалакати одна одну. Гості не могли залишатись у них довше десяти днів. Містер Вікхем уже отримав звання перед від'їздом із Лондона і мусив прибути до полку протягом двох тижнів. Ніхто, крім місіс Беннет, не жалкував, що їхні гостини були такими нетривалими. Якось у Лідії вихопилося перед Елізабет, що на її весіллі був сам містер Дарсі і приїхав він разом із Вікхемом. Це мало бути великою таємницею. Елізабет була дуже здивована,

що містер Дарсі був присутнім на вінчанні її сестри. Вона написала тітці, вимагаючи пояснення того, про що обмовилася Лідія. Тітка не відмовила їй у роз'ясненнях. Вона написала, що містер Дарсі брав участь у пошуках Лідії та Вікхема у Лондоні. Гардінерам він говорив, що до цього його спонукало усвідомлення власної вини в тому, що надто мало розповідав про нікчемність Вікхема і тому не зміг унеможливити кохання та довіру до нього з боку порядних дівчат. Містер Дарсі розшукав втікачів, спочатку побачився з Вікхемом, а потім переконував Лідію повернутися додому, але та твердо вирішила нікуди не повертатися. Дарсі вирішив прискорити одруження, що про нього, як він дізнався під час першої ж зустрічі з Вікхемом, той і не помишляв. Містер Дарсі запропонував Вікхему гроші. Той хотів отримати ще більше, але, врешті-решт, змушений був виявити розважливість. Дарсі поспілкувався з містером Гардінером, і замість необхідності допомагати своїй племінниці дядько змушений був погодитися привласнити собі майбутню славу благодійника, що було йому явно не до вподоби. У кінці листа тітка просила Елізабет нікому про це не розповідати. Отож, містер Дарсі сплатив борги Вікхема, придбав йому військове звання, а Лідії призначив ще тисячу фунтів. Елізабет зрозуміла, що все це містер Дарсі зробив заради неї. Тепер вона шкодувала за кожне своє злостиве почуття до нього, за кожне своє в'їдливе зауваження в його бік.

Після від'їзду Лідії та Вікхема почала ширитися чутка, що в Недерфілд повертається містер Бінглі. Джейн переконувала Елізабет, що їй до цього абсолютно байдуже.

Бінглі з'явився у Беннетів разом з містером Дарсі. Коли чоловіки наближалися до будинку, місіс Беннет не була рада бачити Дарсі, а Джейн співчувала сестрі, адже вважала, що та ставиться до Дарсі вкрай погано. Для Джейн Дарсі залишався чоловіком, пропозицію якого Елізабет відкинула і достоїнства якого належним чином не оцінила. Але для Елізабет він був людиною, перед якою її сім'я була в неоплатному боргу.

Під час розмови Дарсі виглядав серйозним, Бінглі був задоволеним і зніченим. Місіс Беннет зустріла Бінглі люб'язно-запопадливо, а з Дарсі поводитися дуже холодно. Містер Дарсі майже не говорив. Він дивився то на Елізабет, то на Джейн, а то і взагалі – на підлогу. Елізабет помітила, що краса її сестри швидко воскресила колишню симпатію її колишнього кавалера. Коли чоловіки підвелися, щоб піти, місіс Беннет запросила їх на обід до Лонгберна через кілька днів. Жінка надіялася, що почуття містера Бінглі до Джейн воскреснуть.

Поводження Бінглі з Джейн під час обіду було таким, що не залишило сумнівів стосовно його симпатії до неї. За обідом і після нього містер Дарсі та Елізабет говорили мало.

Через кілька днів після цього візиту містер Бінглі завітав знову, і до того ж сам. Його приятель полишив його і поїхав уранці до Лондона, та збирався через десять днів повернутися. Наступного дня Бінглі знову прийшов. Місіс Беннет весь час намагалася влаштувати так, щоб він і Джейн залишилися на самоті. Одного вечора, залишившись

наодинці, містер Бінглі зробив Джейн пропозицію руки і серця. Про це відразу було повідомлено містера і місіс Беннетів.

Бінглі став бувати у Лонгберні щодня; він часто приходив іще до сніданку й завжди залишавсь аж до опісля вечері. Джейн дізналася, що він не знав про її перебування у Лондоні, що він минулого листопада справді любив її і не повернувся до Недерфілда тільки тому, що був упевнений у її байдужості до нього. Невдовзі Беннетів проголосили найщасливішою родиною у світі, хоча лише декілька тижнів тому, коли Лідія втекла з Вікхемом, усі сходилися на думці, що їх неодмінно спіткає велике нещастя.

Якось уранці, десь через тиждень після заручин Джейн та Бінглі, до Беннетів приїхала леді Кетрін де Бург. Місіс Беннет, і спантеличена, і потішена прибуттям такої поважної персони, зустріла леді де Бург украй чемно. Елізабет здавалося, що леді Кетрін привезла листа від Коллінзів, але це було не так. Леді Кетрін запросила Елізабет на прогулянку, на якій повідомила, що приїхала через містера Дарсі. Вона говорила, що їй стало відомо, що скоро Елізабет вийде заміж за містера Дарсі. Його тітка заявила, що цього шлюбу не відбудеться ніколи, бо містер Дарсі має одружитися з її дочкою. Назвавши Елізабет самовпевненою вискочкою, леді Кетрін вимагала відповіді на запитання, чи заручена дівчина з містером Дарсі. Елізабет відповіла що ні. Тоді леді Кетрін почала вимагати, щоб дівчина пообіцяла, що ніколи не піде на таку домовленість. Цього Елізабет не могла обіцяти, бо вважала, що і вона, і містер Дарсі самі повинні вирішувати свою долю. Леді Кетрін поїхала навіть не прощаючись. Місіс Беннет вважала, що ця поважна леді заїхала до них просто повідомити звістки від Коллінзів. Елізабет розуміла, що про неминучість їхнього з містером Дарсі зближення леді Кетрін натякнули Коллінзи, а ті дізналися від Лукасів.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Наступного ранку батько покликав Елізабет у кабінет і розповів, що отримав листа від містера Коллінза, у якому той вітає Джейн і попереджає, що Елізабет може накликати на себе нещастя, якщо прийме пропозицію містера Дарсі, адже леді Кетрін де Бург поставиться до цього шлюбу несхвально. Містер Беннет вважав, що Коллінз щось переплутав, адже містер Дарсі дивиться на жінку лише для того, щоб забачити в ній якийсь недолік, і, мабуть, жодного разу в житті не поглянув на Елізабет. У решті листа містера Коллінза йшлося про вагітність Шарлотти. Елізабет сказала, що лист дивний, а батько вважав його сміховинним, адже знав, що містер Дарсі явно байдужий його дочці.

Невдовзі приїхав Бінглі і привіз з собою містера Дарсі. Якось на прогулянці, коли Елізабет залишилась лише з Дарсі, вона нарешті змогла подякувати йому за все те, що він зробив для їхньої родини. Він не заперечив, що зробив це заради Елізабет. Дарсі додав, що його почуття до неї не змінилися. Елізабет дала містеру Дарсі зрозуміти, що її почуття до нього змінилися, і що теперішні його зізнання вона сприймає із вдячністю та задоволенням. Незабаром дівчина дізналася, що їхньому нинішньому чудовому

взаєморозумінню вони завдячували зусиллям його тітки. Леді Кетрін хотіла продемонструвати перед містером Дарсі зіпсутість та самовпевненість Елізабет, тому розповіла про свій візит до Беннетів і відмову Елізабет пообіцяти, що вона не прийме пропозиції містера Дарсі. А це дало йому певну надію щодо Елізабет.

Елізабет і містер Дарсі з'ясували усе в своїх стосунках і вирішили заручитися. Дарсі розповів їй, що признався Бінглі про свої втручання в його особисте життя, але друзі уже встигли помиритися. Дівчина передчувала, що подумують рідні, коли стане відомо про її заручини. Вона знала, що містер Дарсі не подобався нікому з них, окрім Джейн. Уночі вона розповіла сестрі про заручини, і Джейн ніяк не могла в це повірити.

Наступного ранку Бінглі знову прийшов з містером Дарсі. Це не подобалося місіс Беннет і вона попросила Елізабет знову сходити з Дарсі на прогулянку, щоб той не заважав закоханим Бінглі і Джейн. Мати вибачилась, що завдає Елізабет клопоту, адже вважала, що дочка ненавидить містера Дарсі. Під час прогулянки вони вирішили, що про згоду містера Беннета слід буде спитатися цього ж вечора. Право звернутися до матері Елізабет залишила за собою. Увечері містер Дарсі поговорив з містером Беннетом у кабінеті. Після цього батько покликав Елізабет. Містер Беннет знав, що дочка ніколи не могла терпіти Дарсі, а тепер збиралася за нього заміж. Елізабет розповіла йому про те добро, яке містер Дарсі з власної волі зробив для Лідії. Від здивування містер Беннет аж оторопів. Він розумів, що містер Дарсі в жодному разі не захоче, щоб йому повертали гроші, які він витратив на Вікхему. Пізно ввечері Елізабет розповіла матері про свої заручини. Місіс Беннет спершу не знаходила слів, але зрозумівши, якою багатою стане її дочка, почала вихвалити містера Дарсі.

Наступного дня місіс Беннет відчувала до свого сподіваного зятя таке благоговіння, що не насмілювалася звертатися до нього, крім тих випадків, коли вона мала змогу чимось йому допомогти або висловити свою шанобливу згоду з його думкою. Містер Беннет незабаром запевнив Елізабет, що його думка про містера Дарсі поліпшується з кожною годиною. Батько жартував, що він просто в захваті від своїх трьох зятів, а його улюбленцем є, звичайно ж, Вікхем.

Елізабет написала місіс Гардінер, що її припущення про містера Дарсі справдилися, адже відбулися заручини. Тим часом містер Дарсі написав леді Кетрін про своє рішення, а містер Беннет відповів Коллінзу, щоб той втішив леді Кетрін, а також радив стати на бік її племінника, бо від Дарсі їм буде більше користі. Невдовзі Коллінзи самі приїхали до Лукас-Лоджа. Леді Кетрін так розлютилася, що Шарлотта вирішила поїхати геть і перечекати, доки не втихомириться буря. В такий момент прибуття подруги стало для Елізабет великою втіхою.

Щасливим був для материнських почуттів той день, коли місіс Беннет здихалася своїх двох найдостойніших дочок. Містер Беннет дуже скучав за своєю другою дочкою, тому він часто їздив до Пемберлі. Містер Бінглі та Джейн пробули в Недерфілді лише рік. Така близькість до її матері та меритонських родичів була обтяжливою навіть для його легкої вдачі та для її ніжного серця. Тож Бінглі придбав маєток неподалік від Дербішира. Джейн та Елізабет опинились усього за тридцять миль одна від одної. Кітті

значно вдосконалилася, і хоча місіс Вікхем і запрошувала її часто приїхати до неї та погостити, містер Беннет ніколи не давав згоди на поїздку. Марія була єдиною дочкою, що залишилася вдома. Вона стала більше бувати на людях. Що ж до Вікхема та Лідії, то вони надіялися на фінансову допомогу подружжя Дарсі. Елізабет часто надсилала Лідії заощадження з власних коштів. Лідія і Вікхем постійно переїжджали з місця на місце в пошуку дешевшого житла і постійно витрачали грошей більше, ніж слід. Його любов до неї незабаром перетворилася на байдужість; її ж любов протрималася трохи довше.

Хоча Дарсі й не бажав приймати Вікхема в Пемберлі, однак він, заради Елізабет, продовжував допомагати йому з отриманням потрібних посад. Лідія інколи приїздила до них у гості, в той час, коли її чоловік розважався у Лондоні чи Баті; а у Бінглі вони вдвох часто затримувалися так надовго, що Бінглі доводилося натякати на те, що їм пора їхати.

Одруження містера Дарсі глибоко засмутило міс Бінглі; але їй довелося забути про всі свої образи. Пемберлі став тепер домівкою Джорджіани; і стосунки сестри та невістки були якраз такими, якими їх і хотів бачити Дарсі.

Леді Кетрін була до краю обурена шлюбом свого племінника. Але зрештою Елізабет умовила свого чоловіка переступити через образу й шукати шляхів примирення. Тож після нетривалого опору тітонька змінила гнів на милість. Вона навіть погодилася зробити візит до Пемберлі. Стосунки Дарсі з Гардінерами завжди були надзвичайно дружніми. Дарсі, як і Елізабет, по-справжньому любив їх; а разом вони відчували безмежну вдячність цим людям, котрі, привізши Елізабет до Дербішира, сприяли їхньому єднанню.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу